

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2024, č. j. OAM-614/ZA-ZA11-ZA19-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 11. 5. 2023. Žalovaný posoudil žalobcovu žádost jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

2. V napadeném rozhodnutí zdůraznil, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty k návratu do vlasti, jako uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. tvrzení, že je zájmovou osobou ázerbájdžánských policejních orgánů a obavu, že by byl po návratu do vlasti nezákonně uvězněn. Žalobce v obou svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že byl ve vlasti 12 let vězněn pod záminkou nelegálního držení zbraně, pravým důvodem odsouzení však měla být jeho potyčka s policisty, když se zastal své manželky, od níž policie požadovala sejmutí hidžábu při výkonu zaměstnání. Dále tvrdil, že byl v době od propuštění z vězení až do okamžiku definitivního vycestování z vlasti opakovaně předvoláván na policii. Žalobce doložil doklad o výkonu trestu odnětí svobody, který však měl žalovaný k dispozici a zabýval se jím již v předchozím azylovém řízení. Nově žalobce uvedl, že po svém propuštění z vězení chtěl informovat širokou veřejnost o stavu lidských práv v Ázerbájdžánu, zejména o nespravedlnosti vůči ženám, které nosí hidžáb, o svém uvěznění a fyzickém a psychickém násilí, kterému ve vězení čelil. Tyto aktivity měl vykonávat s několika kamarády – bývalými spoluvězni X, X a X, kteří byli posléze znovu uvězněni. Uvedl také, že další kamarádi, kteří byli s ním ve vězení, byli nuceni z Ázerbájdžánu utéct, protože je chtěli také uvěznit. Následně žalobce svá nová tvrzení změnil tak, že jeho veřejné angažmá spočívalo v boji proti šíření drog v Ázerbájdžánu. V mešitách měl informovat veřejnost o tom, že obchodování s drogami podporuje ázerbájdžánská policie. Nově žalobce také tvrdil, že jej policie ve vlasti stále hledá, což dokládal dvěma USB disky s nahrávkami výpovědí dvou svých známých o návštěvě policie u jeho bratra.

3. Žalovaný k novým tvrzením žalobce o jeho veřejné činnosti uvedl, že se jedná o záležitosti, které se všechny měly odehrát před žalobcovým vycestováním z Ázerbájdžánu, a tudíž je mohl uplatnit již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, který by mu bránil tvrdit veškeré podstatné skutečnosti týkající se jeho azylového příběhu. Nová tvrzení žalobce o jeho veřejných aktivitách po propuštění z vězení ani tvrzení o jeho vztahu s náboženskými představiteli a aktivisty dle žalovaného nepředstavují nové skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení bez vlastního zavinění žadatele. Žalovaný navíc vyhodnotil žalobcovu nová tvrzení jako vnitřně zcela nekonzistentní. Žalobce po příjezdu do České republiky v říjnu 2022 popisoval svou situaci ve vlasti velmi podrobně, vůbec se ale nezminil o tom, že by byl po svém propuštění z vězení nějak veřejně činný a že právě pro své veřejné aktivity měl být pronásledován ázerbájdžánskou policií. Ani při svých výpovědích v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany o skutečnostech, které uplatňuje v řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu, nehovořil. Žalobcovu písemné vyjádření obsahuje nová a dosti významná tvrzení o jeho údajné spolupráci s náboženskými aktivisty při informování široké veřejnosti o stavu lidských práv v Ázerbájdžánu. Tyto skutečnosti žalobce nejen že neuvedl

při své první žádosti o mezinárodní ochranu, ale ani o nich nehovořil při poskytnutí údajů ke své druhé žádosti. Dle žalovaného je s podivem, že by žalobce při ústním jednání se správním orgánem opětovně popisoval historii svého zatčení a uvěznění v minulosti a ani slovem se nezmínil o lidskoprávních veřejných aktivitách, na nichž měl spolupracovat po svém propuštění z vězení s osobami jako je X, člen Hnutí muslimské jednoty, obviněný **ze špionáže** pro Íránské revoluční gardy SEPAH, který krátce předtím zemřel v Ázerbájdžánu přímo v soudní síni. Naopak během poskytnutí údajů k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jmenoval několik svých údajných kamarádů z vězení, kteří byli nuceni utéct z Ázerbájdžánu. Tyto osoby však vůbec nezmínil ve svém písemném vyjádření. Jedná se přitom o známé osobnosti spojené s Hnutím muslimské jednoty vězněné v tzv. Nardaranském případu z roku 2015 a lze předpokládat, že by je v písemném vyjádření nemohl opomenout, pokud by s nimi skutečně měl něco společného. Během pohovoru k druhé žádosti o mezinárodní ochranu, který se konal z důvodu jeho pobytu ve vazební věznici s delším časovým odstupem po poskytnutí údajů, si žalobce na otázku, s kým konkrétně se měl ve vlasti veřejně angažovat, nebyl schopen vzpomenout s výjimkou X na žádné ze jmen, která dříve uváděl, ať už při poskytnutí údajů nebo v písemném vyjádření, případně uvedl jména nová. Při tomto pohovoru také začal uvádět zcela jiný předmět své údajné veřejné angažovanosti, než prezentoval ve svém písemném vyjádření. Opakovaně zdůraznil, že veřejně protestoval pouze proti tomu, že v Ázerbájdžánu policie podporuje obchod s drogami a podrobně rozebíral, proč je přesvědčen o zapojení policie do pašování narkotik. Při pohovoru také poprvé tvrdil, že jeho aktivity se měly odehrávat v mešitách, a že právě odtud znal osoby, se kterými spolupracoval. V minulosti o těchto osobách mluvil výhradně jako o kamarádech z vězení a své veřejné aktivity situoval do míst, kde působil jako učitel a trenér, případně do domu svého spolupracovníka. Žalovaný považoval žalobcovo tvrzení o jeho veřejné aktivitě po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a o přátelském vztahu a spolupráci s náboženskými aktivisty za zcela smyšlené.

4. Vzhledem k nekonzistenci jednotlivých výpovědí žalobce o návštěvách policie považoval žalovaný za nevěrohodné rovněž tvrzení o trvajícím zájmu policie o jeho osobu poté, co byl propuštěn z vězení, a poté, co vycestoval do České republiky. Žalovaný považoval rovněž za nepravděpodobné, že by policie začala intenzivně pátrat po žalobci právě v dubnu 2023, zrovna v době, kdy žalobce podával druhou žádost o mezinárodní ochranu, aniž by jej u jeho rodiny hledala i dříve, když opustil vlast už na konci září 2022. Stejně tak je nepochopitelné, že by policie po žalobci nepátrala u jeho rodiny ještě před jeho definitivním opuštěním vlasti, když již půl roku po propuštění z vězení odcestoval na cca 7 měsíců do Turecka, kam pak odjel ještě jednou na dobu dalších 3 měsíců poté, co byl zatčen žalobcův údajný spolupracovník a přítel X. Žalobce však ani v prvním ani v druhém azylovém řízení netvrdil, že by jej policie hledala u jeho rodiny od října 2020 do dubna 2023, přitom s bratrem a dalšími rodinnými příslušníky je v častém dálkovém kontaktu. Žalovaný nepovažoval za pravděpodobné ani to, že by se žalobce opakovaně dobrovolně vracel z Turecka do vlasti, pokud by byl skutečně pod takovým drobnohledem policie, zejména měl-li za sebou zkušenost s předchozím odsouzením pod falešnou záminkou a věděl-li, že jeho údajný přítel X byl zatčen a odsouzen poté, co mu policie měla podstrčit drogy. Žalovaný zdůraznil, že žalobce opustil vlast legálně, tedy s vědomím ázerbájdžánských státních orgánů, v září 2022.
5. Důkazy předložené žalobcem vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodné. Dle žalovaného azylový příběh opakované žádosti o mezinárodní ochranu není podložen autentickým

prožitkem žalobce, ale byl i spolu s důkazy připraven žalobci na zakázku. Jediné žalobcovo tvrzení, které neuplatnil bez své viny v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, totiž tvrzení o tom, že je ve vlasti stále hledán ázerbájdžánskou policií, vyhodnotil jako nevěrohodné a současně shledal i celkovou nevěrohodnost žalobce. Žalovaný dodal, že na základě informací, které shromáždil k bezpečnostní a politické situaci v žalobcově vlasti, nedošlo v Ázerbájdžánu od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tj. od února 2023 k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani žádné zvláštního zřetele hodné důvody, pro které by měl opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudit jako přípustnou ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Žalobce je zdravý, je svéprávný, schopný se živit vlastní prací, byť je v současné době v České republice trestně stíhán a zadržen ve Vazební věznici Liberec.

6. Ve včasné žalobě žalobce znovu popsal incident v domovském státě, kdy jeho manželku pracující v nemocnici dehonestovali sundáním hidžábu. Žalobce zasáhl, což vyústilo v konflikt s policií, která zbilá jak žalobce, tak jeho manželku a žalobce následně strávil 12 let ve výkonu trestu odnětí svobody. Pronásledování, kterému žalobce čelil při pobytu v domovském státě, žalobce dával do souvislosti s tím, že domovský stát potírá náboženskou svobodu. Ve snaze o sekularizaci země pokládá Ázerbájdžán jakékoliv ortodoxní projevy víry za teroristickou hrozbu. Žalobce dále uvedl, že pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť se žalovaný odmítl novou žádostí věcně zabývat, aniž by vysvětlil, zda jsou splněny podmínky § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dle žalobce jsou dány důvody pro posouzení nově uplatněné argumentace a věcné projednání žádosti, neboť v předchozím řízení žalobce neuváděl zesílené humanitární důvody. S touto otázkou se napadené rozhodnutí vůbec nevypořádalo. Žalobce proto požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K novým tvrzením žalobce o jeho veřejné činnosti žalovaný uvedl, že se jedná o záležitosti, které se všechny měly odehrát před žalobcovým vycestováním z Ázerbájdžánu, tudíž je mohl uplatnit již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, žalovaný zdůraznil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný proto, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum.
8. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, plyne, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“*
15. V dané věci není sporu o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 11. 5. 2023 je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť žalobce o mezinárodní ochranu žádal již dne 11. 10. 2022. Tehdy žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalobci zamítl rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 14. 3. 2023. Z důvodu opakování žádosti bylo na žalovaném, aby v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudil přípustnost žádosti, a to optikou shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
16. Na rozdíl od žalobce je zdejší soud přesvědčen o tom, že žalovaný nová tvrzení žalobce pečlivě vyhodnotil. Vysvětlil, že žalobcem popisované veřejné aktivity po jeho propuštění z vězení nepředstavují skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit již ve své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a nejedná se tak o nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Všechny popisované aktivity se totiž měly odehrát před žalobcovým vycestováním z Ázerbájdžánu.
17. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí také podrobně věnoval pro posuzovanou věc stěžejní otázce věrohodnosti žalobce, resp. jeho nových tvrzení. Pokud správní orgán shledá žalobce (jeho azylový příběh) nevěrohodným, nemusí detailně posuzovat veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j.

5 Azs 66/2008-70, podle kterého „pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení.“ Žalovaný přitom shledal nová tvrzení žalobce nevěrohodnými ve všech pro posouzení věci relevantních aspektech.

18. Nejvyšší správní soud se k otázce hodnověrnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu vyjádřil již např. v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, kde mj. uvedl, že „posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.“ V rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019-57, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „při hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu, či z celkové věrohodnosti žadatele (...) žalovaný by mohl označit za nevěrohodná jednotlivá tvrzení žadatele či by jej mohl označit za celkově nevěrohodného, to však pouze z důvodu jeho nevěrohodnosti v relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77). Celkovou nevěrohodnost žadatele [čl. 4 odst. 5 písm. e) kvalifikační směrnice] proto lze dle citované judikatury dovodit pouze ze souhrnu jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají skutečností podstatných pro posouzení konkrétní žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv skutečností, které mají význam okrajový.“ Závěr o tom, že daný azylový příběh či jeho část jsou nevěrohodné, by měl vycházet z důsledného přezkoumání hodnověrnosti výpovědi ve světle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany. „Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plauzibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd.“ (k tomu srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29, ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, publ. pod č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, či ze dne 26. 8. 2022, č. j. 5 Azs 153/2020-63, publ. pod č. 4399/2022 Sb. NSS).
19. Optikou označené judikatury k posuzované věci žalovaný přistoupil. Správně dovodil, že žalobcův nový azylový příběh není jako celek hodnověrný. Jeho výpovědi si vzájemně odporují. Nejedná se přitom o zjevné marginálie, které by bylo lze překlénout prostým dovysvětlením či interpretací, nýbrž naopak o zásadní rozpory mezi jednotlivými žalobcovými tvrzeními (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38 atp.). Lze proto souhlasit s žalovaným, že vnitřní konzistence žalobcovy výpovědi je zásadním způsobem narušena, a to do té míry, že zasahuje celkovou věrohodnost žalobcových nových tvrzení. Předmětné rozpory (nesrovnalosti) byly žalovaným podrobně popsány, přičemž krajský soud nemá, co by jeho hodnocení vytkl. V podrobnostech proto odkazuje na autentický text rozhodnutí žalovaného. Nutno dodat, že

žalobce měl ve správním řízení dostatečný prostor pro rozptýlení případných pochybností ohledně věrohodnosti jeho výpovědí. Toho však nevyužil (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29).

20. Žalobce se v žalobě se závěry žalovaného ohledně jeho věrohodnosti ani nesnaží polemizovat. Žaloba se omezuje na tvrzení, že se žalovaný nezabýval zesílenými humanitárními důvody, které ve své první žádosti žalobce neuplatnil. Soudu však není zcela zřejmé, jaké humanitární důvody má žalobce na mysli.
21. S ohledem na důvody hodné zvláštního zřetele lze podle § 11a odst. 4 zákona o azylu podanou opakovanou a další opakovanou žádost posoudit jako přípustnou. Takový postup je žádoucí zvláště v situacích, kdy jsou dány důvody, pro které žalovaný na základě správního uvážení může rozhodnout o udělení humanitárního azylu podle § 14, případně o udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto důvody by jinak neměly vztah k možnému pronásledování ani hrozbě vážné újmy a nemohly by být těmi důvody, pro které ministerstvo posoudí (další) opakovanou žádost jako přípustnou.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žádné zvláštního zřetele hodné důvody, pro které by měl opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudit jako přípustnou, neshledal a soud s tímto závěrem plně souhlasí.
23. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce ani žalovaný se k zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. ledna 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně